

SMRT
ve
ZLATÉ
KLECI

DETEKTIVKA

Martina Frůhaufová / Daniel Weber

Smrt ve zlaté kleci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Frühaufová, Daniel Weber
Smrt ve zlaté kleci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SMRT
ve
ZLATÉ
KLECI

DETEKTIVKA

Martina Frühaufová / Daniel Weber

„První člověk, který připadl na to, aby si ohradil kus půdy a řekl: Toto je moje!, a který našel lidi tak prostoduché, že tomu uvěřili, byl skutečným zakladatelem občanské nerovnosti. Kolik zločinů, válek a vražd, kolik běd a hrůz by býval ušetřil lidstvu ten, kdo by byl vyrval ty kolíky nebo zasypal ten příkop a vzkřikl ke svým bližním: Chraňte se poslouchat tohoto podvodníka!“

Jean Jacques Rousseau

Ve třetím patře budovy policejního ředitelství se začínala dvěma elévům při výslechu rosit čela. Pod dozorem nadřízených za polopropustným zrcadlem měli obhájit své čerstvě získané frčky. Vytěžovaný se dostavil dobrovolně na předvolání, jenže tím jeho ochota ke spolupráci končila. Dusnou atmosféru neochladilo ani otevřené okno. Drobný chlápek s tuctovou tváří v ošoupaném saku si zapaloval třetí cigaretu, v ležérním posezu na židli potočený tak, aby se opíral podpažím o opěradlo židle, snad by si i položil rozšmajdané polobotky na stůl. Ani v nejmenším se neobtěžoval sundat vyšisovanou kšiltovku. Usrkával z šálku s kávou na okraji stolu a vzdálený popelník z výšky bombardoval cigaretovým popelem. Hájil své právo na cigaretu kdykoliv a kdekoliv. Navzdory tomu, že mu to může způsobit rakovinu, že si tím ničí sperma a snižuje plodnost a kdovíco ještě. Nápis na krabičkách časem zevšední. Tuhá slepice na oškubání.

Jednomu z elévů došla trpělivost, nenápadně zmáčkł nouzové tlačítko interkomu jako příznání porážky. Dvojí pípnutí se ozvalo v sousední místnosti. Po chvíli se bez klepání otevřely dveře. Nevjeli blaničtí rytíři, vešel šéf, přes clonu kouře se hned neorientoval.

„Máte tady plynovou komoru,“ konstatoval znechuceně, odnaučení kuřáci rádi dávají najevo svůj odpor k bývalému zlovyku. Změřil si hosta z profilu. Vystoupě lícní kosti askety, špatně oholená tvář, obličej tak všední až nápadný, ovšem pronikavý pohled zpod

kšiltu šéfa zarazil. Další chystaná slova o nechutném zlovyku polkl.

„Nazdárek, kapitáne Šintáku. Jak se máš?“ odušil mužík, ještě než se ukázal z ánfasu, a usmál se bez náznaku překvapení. Letmo zasalutoval dvěma prsty.

„Mám se dobře, jsem teď majorem,“ napětí ve tváři povolilo. „Starý vtip, co? – Jak se máš? – Dobře. – To teda musíš bejt pěkná svině.“ Elékové se povinně zaculili – šéfové nežertují často – a uvolnili židli. „Antonín Veleba,“ major zlomyslně a zbytečně upřesnil identitu vyslýchaného, „propagandista z dob téměř minulých, seznamte se. A otevřete i druhé okno!“ kývl na elévy a hned se obrátil k vyslýchanému: „Teď, tuším, děláš soukromý očko?“

„Jo, a ty jsi těrazky majorom, taky tě mám v merku. To si teda žiješ. Jak jsi přežil všechny ty prověrky a zvraty?“

„S pomocí boží. Já jsem na VUMLu nepřednášel ateismus, necpal se do politiky... Děláš mladým potíže?“

„V žádném případě, to bych si nedovolil ani náznakem. Jen ze mě chlapi páčí fakta z oblasti ochrany soukromých věcí. Do těch jim ale vůbec nic není.“

„Hele, Tondo, chvíli jsem poslouchal, a ty tvý kecy o kodexu důvěry soukromých detektivů si namaž na prsa.“ Vyslýchanému vypadla cigareta z prstů, elékové se zasmáli, tentokrát nikoli povinně. „Vylož věc na rovinu, tady končí soukromí a legrace.“

„Tak si mě zadrž, mlčím jako ryba. Romana Balcarová je pro mě jednou klientka, a platí mě. Stejně jako novi-

náři chrání své zdroje, já nesmím ztratit důvěru klienta, ať se o něm říká, co chce.“ Chlápek se posadil rovně, napřímil záda a sáhl po další cigaretě. Sebrat doutnající nedopalek na podlaze se neobtěžoval.

„Hájíš ztracené pozice, Toníku,“ major se posadil naproti přes stůl, pozoroval strop a zalepené požární kouřové čidlo. Získával čas. „Všechno je jinak, nikdo ti nezaplátí, klientka je mrtvá. Vražda. Tak koukej klopit. Soukromí mrtvých nikdo neobhájí. Nemusím snad citovat paragrafy o maření úředního výkonu.“ Elékové nestačili zírat na změnu žargonu i tónu hlasu. Detektivovi zhasla zápalka v ruce v půli cesty.

„A kurva, poslední vyúčtování v háji?“ musel se nadechnout. „Balcarová mi dává, dávala, kšefty už dlouho. To dělá asi padesát tisíc.“ Soukromý detektiv znovu škrtl, dlouze potáhl, s úšklebkem odklepl popel. Tentokrát pečlivě, nízko nad popelníkem. „Taková divná ženská, ale peníze měla. Pracoval jsem pro ni jen nárazově. Jen si tipnu. Náhodná poloplášťová kulka do hlavy při honu?“

„Proč myslíš?“

„Aby na kulce nezůstalo drážkování. Její starej, Meduna, střílí dobře, bejvalej mistr republiky za juniory.“

„Měl ses vsadit a prohrát,“ major Šinták se zatvářil pobaveně, také požádal o kávu. „Fakt to bylo mezi nima tak zlý? Ale žádná kulka se nekonala, jen zadušení. Jak se ti zdálo jejich soužití?“

„Pes a kočka v jedný kleci. Tak se to někdy zvrtně u bezdětných párů. Potřebují se a nenávidí zároveň. Zůstávali spolu snad ze zvyku, ale určitě taky kvůli majetku. Věčné hádky a stížnosti z obou stran. Paní Balcarová se chtěla už delší dobu rozvést, jen hledala záminku. Aby došlo k rozvodu z viny manžela. Blbost. Na tohle dneska soudy nekoukají, jenže proč bych jí měl takovou pítomost rozmlouvat? Možná byla věřící a chtěla si být jistá přízní pánaboha. Tu jsem ale nezjišťoval. Poprvé si mě najala asi před šesti lety, potom ještě dvakrát, ale poslední půlrok jsem pracoval prakticky jenom pro ni.“

„Promiňte, na něco se zeptám – zaměstnání soukromého detektiva znám jenom z knížek, dá se tím u nás dneska uživit?“ zájem projevil nejmladší vyšetřovatel, i když během svého dotazu zachytil varovný pohled nadřízeného. Praktický typ, který myslí na zadní kolečka.

„To byste se divil. Samé věci, se kterými lidé nechtějí jít na policii. Pátrání po minulosti, kompromitující věci, žárlivé manželky a stejně žárliví manželé, konkurenční boj, sousedské spory, pojistné podvody, ukradení psi, umělecká díla. Jen tak namátkou.“

„A jak se to platí?“ Bylo jisté, že mladíkův zájem není veden pouhou společenskou zdvořilostí.

„Záleží, ze které strany se podíváte. Některé zájemce odradí cena, tři stovky za hodinu sledovačky, plus vedlejší výlohy. Suma sumárum, počítejte desetitisíce, služ-

ba jen pro movitější. Ale musíte odečíst náklady na vůz, techniku, ubytování někde v terénu. Přesprávát v autě nepřichází v úvahu. No, a potom přijde bernák. Takže málo, žádná sláva, ale na živobytí pro osamělého vlka zbyde. První manželka mě opustila, když mě vyrazili od policie,“ detektiv se vyčítavě podíval na majora Šintáka. „Druhá nevydržela ani dva roky, vadilo jí, že v rodinném krbu zatápí většinu večerů sama. Ale svoboda má taky svoje příjemné stránky, i v mém věku.“

„Nehodlám vám fušovat do řemesla,“ vzpamatoval se tazatel, když viděl, jak se Šinták varovně nadechuje. „V papírech paní Balcarové není o vašich službách ani slovo. Žádná smlouva, nic v účetnictví. Prošli jsme počítač, její notebook, zápisník v kabelce i sejf.“

„Poslyšte, vy byste dával papíry o sledování své manželky do společného sejfu nebo byste se s tím svěřoval deníčku?“ Detektiv se shovívavě usmál. „Prostě jste blbě hledali. Poslední půlrok jsem sledoval kromě manžela ještě Janečkovou, jeho milenku, a její děti. Pěkné zmetky, až v Opavě. Každých čtrnáct dní ode mne Balcarka dostávala celkem tři složky s časovou osou a fotky. Ty někde musí být, ale v každém případě kopie mám v kanceláři i s podpisy.“

Padlo pár doplňujících otázek, detektivovi zhasla cigareta v polovině. Zapomněl potáhnout. „To jsou ty evropský samozhasínající šmejdy,“ otráveně tahal z kapsy krabičku zápalek. Škrtl, připálil si, ale zápalku neuhasil.

Nechal ji hořet do poloviny, potom druhou rukou opatrně chytil ohořelý konec zápalky, otočil a nechal dohořet. Usmál se, když zbylý zkroucený uhlík hodil do popelníku. „To bude dobrý,“ oznámil všem, „určitě to najdete.“ A věnoval přítomným téměř otcovský pohled.

„Pane Veleba, proč pálíte sirky až do konce?“ položil další ze svých nemožných dotazů mladý vyšetřovatel. Nekuřák, pochopitelně.

„Taková drobná blbost. Jen si sám pro sebe věštím. Když se spálím, nebo sirka nedohoří, čekám nepříjemnost.“ Vyfoukl kouř a obrátil se k majorovi Šintákovi: „Ty na mě hraješ levou, co? Když mě v účetnictví nemáte, jak jste se ke mně dostali? No řekni, jak?“ zopakoval svoji otázku. „Co se tady děje, já přece nejsem dnešní!“

„Tondo, děje se víc, než víme. Vzpomínáš si na tu starou paní, sousedku od Balcarovy vily? Drdůlek z padesátých let, francouzská hůl a štěkavej vykrmenej jezevčík? Ta si všimla, jak se po ulici ometá podivný chlápek, který někdy sedí v autě a dvakrát se jí na něco vyptával. Rovnou nám řekla, že se okolo potlouká soukromé očko, a protože už je proškolená televizními zprávami, pro jistotu si zapsala tvoji espézetku. Taky tě vyfotila mobilem, ale to se jí, upřímně řečeno, moc nepovedlo.“

„Tak se vrátíme,“ ozval se soukromý detektiv po kratší odmlce, zjevně chtěl tu nečekanou nepříjemnost, že i on byl bedlivě sledován, zamluvit. „Upřímnost za upřímnost.“ Obrátil se na všechny: „Chtěl bych a měl

bych něco vědět o tom zadušení. Byla to přece jen moje klientka. Škrčení? Igelitový pytlík na hlavě, utopená ve vaně? Prostá domácí zabijačka?“

„Z toho vycházíme, jen si ale nepředstavuj Othella.“ Major Šinták usoudil, že by bývalému kolegovi mohl pustit něco faktů. „Zadusila se zplodinami hoření. Kouř. Uvázla ve výtahu se dvěma vybitými mobily. Musela tam strávit skoro dva dny, než začal hořet motor. Ta bdělá sousedka si všimla kouře vycházejícího ze střechy, jenže hasiči přijeli pozdě. Shořelo vinutí motoru a převodovka plná oleje, ale nic jiného, když se nepočítají načaté trámy.“

„A pan Meduna určitě nic z toho neviděl? Tipl bych si, že byl někde na výletě, uprostřed spousty očitých svědků,“ zauvažoval nahlas Veleba.

„Ne, to opravdu neviděl. Zemřel totiž při dopravní nehodě dva dny před tím. Nebýt sousedky, nemáme ani tebe. Poskytněš nám svou veškerou dokumentaci. Nemáš na výběr. Mimochodem, co jsi dělal sedmnáctého?“

„Čirou náhodou jsem měl řízení s jedním pojišťovacím podvodem, ale snad nečekáte, že budu žádat klienty o svědectví?“

„Dobry, Tondo, to si ověříme sami. Teď se s tebou projedeme k tobě. Podíváme se na ty lejstra a ty potom zůstaneš ve městě a budeš k dispozici. Ještě tě budeme určitě potřebovat,“ konstatoval major Šinták velmi smířlivým tónem.

Člověk, kterému někdo drží nůž pod krkem, si nemůže moc vybírat. Nesmí kývnout ani vrtět hlavou, jinak teče krev. Zaznělo obligátní: „Pane Velebo, sednete si na zadní sedadlo mezi nás.“ Vezli mě skoro jako delikventa, jen želízka vynechali. Čekal bych spíš mrtvou Janečkovou, to je ta Medunova milenka, třeba že spadla na schodišti. Meduna by potom mohl uškrtit svou manželku, aby tragédie dostala shakespearovský nádech. Nejvyšší čas odejít do penze a dělat revizora, když i babča s čoklem ve mně poznala soukromého detektiva. A to jsem byl maximálně opatrný.

Mrcha Šinták mi se svými poskoky profilcoval celý byt. Pořádek je pro blbce, protože inteligent zvládne chaos, jenže oni mi tam nechali bordel jak po tornádu. Ještě trapně vtipkovali, prý detektivní kancelář. K čemu by mi byla, v kanceláři bych toho moc nezjistil, jsem furt v terénu. A klienti se taky nechtějí scházet v kanceláři, kde by je někdo mohl vidět. Vybírají si nenápadnější místa: kavárny v nákupních centrech, restaurace rychlého občerstvení, nádraží, zastávku městské hromadné dopravy...

Šintákovi mladoši se vyptávali, fotili, vlezli i do počítače. Pili mi krev a káfe. Moje výborné káfe, které se s tím jejich nedá srovnat. Poznali ten velký rozdíl a lili do sebe jeden hrnek za druhým. Nemohl jsem proti jejich nájezdu dělat nic, než si zapálit nejtlustší doutník a trvat na zavřených oknech. Koneckonců, proč bych měl

nastydnout ve vlastní garsonce, zdraví jsem nenašel na hnoji.

Jim kouř ale nevadil, statečně se dusili, k odchodu se neměli. Dokonce na mě vytáhli otisk mého prstu, který našli na zvonku, málem mě kleplo. Ještěže si babča sama vzpomněla a oznámila jim, že mě viděla osmnáctého odpoledne u branky, když jsem zvonil. Hasiči devatenáctého vzali útokem vjezd od garáže, proto můj daktýlek nesetřeli.

S nožem pod krkem podepíšete i souhlas s prověřením telefonních výpisů, protože žádná ochrana osobních údajů se netýká soukromých detektivů. Ani odbory nemůžeme založit a třeba ani stávkovat, protože tím bychom přišli o utajení nebo by si nikdo nevšiml.

Za dva dny se mi Šinták ozval znova, naložil mě do auta a zamířili jsme na místo činu. Vila zdáli vypadala zcela nedotčeně, požár ve strojovně výtahu se nerozšířil na střechu. Vrátka zůstala zamčená, protože bránu vyrazila první jednotka hasičů a tak i zůstalo. Zdvojenou provizorní petlici na vstupních dveřích vily morálně posilovala žlutá policejní pečť.

Už v předsíni praštil každého přes nos silný zápach, následující dveře se změnilly hasičským útokem v padací. Stěny pokrývala černá vrstva sazí, konstrukce výtahové šachty získala temným pokryvem pochmurný vzhled mučicího zařízení. Vypáčené dveře kabiny ha-

siči nechali opřené na podestě. Kdo se nechtěl ušpinit, musel se opatrně protáhnout, někteří i hodně zatáhnout břicho.

Následující zatáčka otevřela pohled na umouněný samet kabiny, kde zemřela Romana Balcarová. Stísňujícím pocitu se nikdo neubráníl. Otisk jejího těla v červeném sametu zůstal viditelný. Co cítila, když se výtah zastavil a když se nemohla dovolat ani z jednoho telefonu? Určitě slyšela vyzvánění pevné linky, zvonění od vrátek. Musela si vykřičet plíce. Druhý den se začal motor přehřívát, vroucí strojní olej časem vzplál. Dusivý kouř se prodral každou škvírou kabiny. Madla a kovové součástky pokrývaly saze, jen v místech, kde se paramedici při vyprošťování mrtvé otřeli, probleskoval intenzivní zlacený povrch.

„Fuj, to je hrůza.“ Soukromý detektiv měl najednou ústa plná slin, chtěl si odplivnout, ale to se na pietním místě nějak nehodilo. Polkl a potřeboval si odplivnout ještě jednou, tentokrát překvapením. Major Šinták ho zatáhl do pracovny Romany Balcarové a k očím zvedl broušený popelník.

„Do prdele, kdo tady lže?“ majorem cloumal nehraný vztek nad třemi vajgly. Přímo místo činu, pracovna paní Balcarové. „Velebo! Sirky vypálené tak, jak to děláš jen ty. DNA z nedopalků bude k dispozici během týdne a pak ti to nikdo neodpáře! Kdy jsi tady byl?“

„Byl jsem tady šestnáctého, jenže na to ses neptal. Balcarová chtěla předat materiály a skončit sledovačku. Hlavně mi měla zaplatit. Převodem. Sedmnáctého a osmnáctého jsem se neúspěšně zastavil, abych se zeptal, jestli na ten převod nezapomněla. Nikdo neotvíral.“ Detektiv pokrčil rameny – děj se vůle boží – a zapálil si. Když si odklepl do popelníku s doličnými vajgly, o majora se pokusil infarkt. „Kdyby ses správně zeptal, ušetřil bys hromadu času,“ dodal Veleba a majorova autorita utrpěla další ránu. Ale detektiv pokračoval dřív, než stihl major cokoli namítnout: „Chápu tvé rozčílení, ale na řadě jsem já. Kdo mi zaplatí sledovačku, když to Balcarová nestihla? Našla se závěť?“ Jeden z techniků vzhlédl od prohledávání masivního stolu a přikývl. „Fakt?! No, to je po dlouhé době dobrá zpráva. Dluh zařadím do dědického řízení.“

„Janečková je určená jako univerzální dědic. Alespoň podle konceptu starého tři měsíce,“ ozval se technik od stolu. Major se přísně podíval na provinilce, který měl potřebu podávat informace, aniž by k tomu byl oprávněn.

„A sakra, na tu bych se podíval hezky zblízka. Ty, poslyš, Arnošte, nedělej mi naschvály,“ detektiv se podíval na majora vyčítavě, „ruka ruku myje, pomůžu ti najít ty zbraně.“ Nastalo ticho, přehlédnout nebo zapomenout nebezpečnou položku znamenalo malér. „Někde tu přece musí být. Meduna jako fanda do střelby vlastnil dvě dlouhé opakováčky, tři automatické pistole a revolver osmatřicítku.“

„Tondo, jak tohle víš?“ Major se uklidnil, nebylo pro-
zřetelné posílat v takové chvíli zdatného protivníka do
háje.

„Přece jsem ho sledoval, mám ještě pár známých
v registru zbraní. Dokonce Medunových bývalých přátel.
Prohledáme vestavěné skříně. Zbraně budou na pří-
stupném místě, určitě ne ve vlhkém sklepě ani na půdě.“
Použitím množného čísla majora opět lehce nadzvedl.

„A co ještě o tom Medunovi víš? Vyklop to najednou!“

„Za pět let ho znám hodně dobře. Dobrý střelec,
znalec motorů, řemeslník oběma rukama, filumenista
světového formátu. Jen o fous mu unikl zápis do *Guinnessovy knihy rekordů*. Člen klubu turistů, horolezec,
také dobrý tenista. Balcarka kvůli němu přestala hrát,
protože ji vždycky vyklepl. Při jeho sledovačce jsem si
pokaždý užil. Plavecké bazény, dálkové pochody, střel-
nice, adrenalinové sporty všeho druhu. Jen jednou mě
dostal – když letěl balonem. Ale jak se říká, všechno
zlý k něčemu dobrý, díky němu mám celkem dobrou
kondičku,“ pochválil se Veleba, ale Šinták ho netrpělivě
přerušil:

„Tondo, počkej, když ho tak dobře znáš, znal on tebe?
Co by se stalo, kdyby tě potkal?“

„Tak by na mě lišácky mrknul a tvářil se, že mě nezná.
Poslední dobou jsme se skamarádili a přednostně mi
opravoval auto. Ostatně, to by měli tví chlapi zjistit při

šťáře v účetnictví autoservisu. Vy jste ho vlastně neviděli jako chlapa – na svůj věk sakra dobře stavěnej, namakaněj, s pořádnou výdrží. Navíc sympaták. Měsíc jsem ho šmíroval v posilovně. Tam se taky zeptejte.“

„Vy a vy,“ major prstem určil dobrovolníky pro vyslechnutí zaměstnanců fitcentra a autoservisu. „A na tu Janečkovou se taky pořádně podíváme!“

PŘEDTÍM

VRÁTA

„Pane Meduno, končí vám permanentka, mám vám vypsát další?“ Recepční v posilovně udělala prosebnou pusinku. Přikývl jsem, jednou dvakrát do týdne se chlap přece musí zpotit. I když, obecně vzato, nikdo nemá rád pach potu, tím méně zbytečnou práci a námahu. Přesto jsou posilovny plné potících se osob obojího pohlaví. Nespornou většinu tvoří mladíci ve značkových tílkách, jež dají vyniknout nějakému sofistikovanému tetování, vybaveni nezbytnou pikslou iontového nebo energetického nápoje. Po každé sérii cviků se jdou ztopořit před zrcadlo na celou stěnu, aby se ujistili o růstu bicepsů. Upraví si zevnějšek, prohrábnou vlasy, mrknou, jestli je pozorují ženské z rotopedů nebo běžeckých pásů, a na závěr si spokojeně loknou svého nápoje.

Tihle týpci – někde jsem četl, že se jim říká metrosexuálové – mě naštěstí berou s respektem rovnajícím se

rozdílu jedné generace, i když na sobě nemám nic značkového. Ale i moje svaly jsou výmluvnější než tílko světoznámé značky. Dokonce jeden, který omylem zavadil činkou o mou ruku, se mi zdvořile omluvil: „Soráč, pane, eror,“ a přesunul se o metr dál. Kdyby mě náhodou trefil do hlavy, ušetřil by omluvu.

Posilovnu rozděluje na dvě půle řada rotopedů, na nichž řadí většinu času ženská část osazenstva. Anorektické krasavice se silikonovými ňadry a botoxem upravenými rty v boji s neexistujícími tukovými polštářky za hodinu opatrně urazí dvacet kilometrů bez zátěže, aby jim snad kapka potu nenarušila make-up. S jediným cílem, vírou a nadějí, že na ulici, při pohledu na jejich dmoucí se hrud' a miniaturní zadek musí milionáři v béémvěčkách dupnout na brzdový pedál.

Už půl roku, co se tady potím, se vracejí stále tytéž a věří dál. Alespoň myslím, že věří, značkové oblečení inovují, a tím se jejich pobyt mění v bezděčnou přehlídku módy. Na sále se navzájem nevraživě a zdvořile okukují, hodnotí si účesy, gelové nehty, plastiky, liposukci, depilaci... Pozoruju je pokaždé, když mezi jednotlivými sériemi lapám po dechu. Nevnímají mě, nejsem pro ně lovným kusem, při prvním pohledu si mě zařadili mezi neperspektivní.

Oživení nastane, když některá z holek přestane chodit. To se ostatní na chvíli skamarádí, sesednou se u baru na kávu, aby zjistily, co se s ní stalo. Když vyjde najevo, že

ulovila hokejistu, šéfa banky nebo úspěšného podnikatele, všechny se svorně podiví, jak to, že právě ona a ne některá z nich. Ovšem symbióza skončí, jakmile se mezi cvičícími muži objeví někdo nový. Všechny vyrazí zase na start.

Zatímco chlapi mají své činky nakládačky, benčpresy a trapézy, dámy si vybírají takové cviky, při kterých dobře vypadají a hodně ukazují. Výborné jsou hluboké předklony, kdy se snaží dotknout prsty země a lehce při tom pérují v kolenou. Vynikající je také posilování vleže na zádech se zvednutýma nohama, které předstírají jízdu na kole. Krásně se tím prý tvarují lýtka. Ovšem nejvíc legrační pohled je, když cvičí na strojích, které vykonávají pohyby za ně. Na jednom stroji trénují sevření kolen k sobě a na jiném zase roztažení. I když tohle snad ženské trénovat nemusí, to jim jde samo, když ovšem chtějí...

Pocení je opravdu nepříjemné, částečně ho vyvažuje sprcha na závěr, na kterou se těší všichni. Pravou rozkoší je ovšem žízeň. Mladí nemají rozum, žízni škodí svými drinky. Odolám nabídce posilovny, žádný multivitamin, karnitin ani jiný bioaktivní nápoj a jdu se odměnit na jedno do hospody. Po cvičení mám pokaždé také hlad. Na Růžku pečou skvostnou kachnu. Piva mi stačí tři, jen se ještě musím zastavit v práci. Práce říkám jen z legrace, protože vedu autoservis, který patří nám, přesněji Romaně. Ale té patří všechno, nikdy nezapomene tenhle fakt zdůraznit. Jenže motorům ani lidem nerozumí,

i když tohle neví. Naopak je přesvědčená, že rozumí absolutně všemu. Ovšem pravdou je, že kus té autodílny už mi také říká pane.

V dílně se kolem dvou stojanů točí čtyři moji lidé, slušně vybavená diagnostika, radost pohledět. Navíc soustruh a fréza dokážou divy, když je má v paži šikovný chlap. Podnik běží sám, jen na ně stačí dohlédnout. Občas, když přijde kalamita, s potěšením vyhrnuju rukávy a připojím se. Za normálního provozu se můžu bez výčitek ztratit kdykoli a kamkoliv, třeba do posilovny.

Minulý měsíc na mě drahá manželka zase najala soukromé očko, připadalo jí divné, že jednou týdně nesmrdím olejovým šmírem. Jenže měla smůlu, přesně ten chlápek si u mě nechal vybuchat naražený blatník a svou spokojenost mi vyjádřil u vchodu do posilovny, když se omlouval, že mě fotí. Z čiré zvědavosti se před vstupem do servisu rozhlížím, ale detektiv není v dohledu. Určitě by mi přátelsky zamával. Nebo je dobře schovaný?

Den prošel bez mimořádných událostí, chlapi právě lezli z montérek. Umolousaný štos papírů jsem strčil do aktovky a vydal se k domovu. Nejraději chodím pěšky, člověk si odpočine a lépe přemýšlí.

Dvoupatrová rozsvícená vila na svahu připomíná hrad a v každém hradu, nejen na Okoři, straší. Bohužel této činnosti se úspěšně věnuje moje manželka. Ne že by byla tak ošklivá. V takovém případě by určitě všude nerozsvěcela. Nesvítí samozřejmě ve všech místnostech

naschvál, jen za sebou zapomíná zhasínat. Pokaždé když se vrátím z práce, sázím se sám se sebou, jestli leží na gauči před televizí a čumí na nějaký seriál. V devadesáti pěti procentech sázku vyhrávám. Ve zbylých případech ji zastihnu u lednice při ředění bílého vína minerálkou nebo kdekoli jinde s mobilem u ucha, zatímco elektroměr točí kilowaty zbytečně prosvícené energie.

„Zase v posilovně, co?“ překvapuje mě z gauče. Nespí a sleduje dvoutisící pokračování třetí řady mýdlové opery. „V pracovní době?“ Těžko říct, jestli mi nevěří, nebo se jen pošklebuje. Kdyby si čichla k propocenenému triku, určitě by sklapla.

„No.“ Nemám chuť se s ní hádat ani hovořit, vlastně ani poslouchat nakvašený tón. „Hele, Romčo, vstávám v pět, a proto moje pracovní doba končí ve čtyři. Od toho jsou odbory, vše ostatní je dobrovolná činnost, případně přesčas.“ Tím ji pravidelně namíchnu, přesčasy neproplácí. „Dívej, shodil jsem už čtyři kila, taky by ti trocha pohybu prospěla,“ poplácám se po břiše. Dámy po padesátce by se měly pořád usmívat, nebo svůj vztek sledovat v zrcadle.

„Je něco k jídlu?“ pokládám jen řečnickou otázku, spíš povinnou. Drobné rýpnutí po kachním stehně se špekovými knedlíky.

„Udělala jsem květákovou polívku.“

Zdvořile odmítnu, tradiční rodinný blaf bych nedokázal pozřít ani s prázdným žaludkem, tím miň po-

chválit. Kdyby kterýkoli z mistrů kuchařů, co se jich producíruje na všech televizních kanálech, okusil jednu lžici nabízené břečky, skočil by do výtahu, vyjel na půdu a vrhl se střežhlav na beton, co máme před domem místo trávníku.

Jo, výtah je další hrozná věc. Žena ho pořídila z nedostatku jiné činnosti, přebytku peněz a lenosti. Žádná strohá kabina, ale brokátem vytapetovaný salonek se zrcadlem v ozdobném zlatém rámu, s čalouněným sameťovým sedátkem, s ručně tkaným perským kobercem na podlaze, přesně podle d'Esteho. Takže od sklepa až po půdu nemusí žena udělat zbytečný krok, ačkoli by jí to naopak velmi prospělo. Ale na tohle téma se s ní nedá mluvit.

Řeč s ní není ani o vaření, respektive nejde jí vysvětlit, že talent v tomto směru ji minul velkým obloukem. Ale o tom nemůže mít ani páru, vlastní kulinářské výtvořiny jí chutnají, což nechápu. Tu její polévku z mouky a oleje bych nenabídl ani nepříteli.

V oleji rozmíchá lžící hladké mouky, ohřeje ji, a ještě dřív než dojde k riziku vzniku jíšky, zaleje vodou. Potom vhodí květák a přilije trochu mléka. Tuhle technologii zdědila po své matce – zřejmě válečný recept později zdokonalený v přidělovém hospodářství dvouletky. Polévka je odporná, nedá se jíst, proto zažene hlad spolehlivě. Pokud žena v návalu inspirace nahradí květák jinou zeleninou, vzniká tak polévka pórková,

brokolicová a tak dále. Tvářím se pak jako asketa, stoik a dietář, který nemusí žít pro jídlo. Raději odcházím do svého pokoje. Po cestě se nikdy neubráním zhasínání zbytečně svítících lustrů. Každé cvaknutí vypínače Romaně zní jako hořká výčitka.

Než v televizi skončí sbírka drbů o celebritách, stačím zpracovat denní výkazy ze servisu. Nebýt dobrého účetního programu v počítači, tak se zblázním. Ekonomii považuju za zapeklitou a zbytečnou vědu, která zaměstnává armádu lidí. Takhle stačí naházet čísla do kolonek, aby stroj schroustnul výsledky, vyplivl skladové rezervy i s DPH. Dnešní doba mi připadá fantastická. Pošlu soubor tenčících se náhradních dílů e-mailem a do dvou dnů mi je přivezou pod nos. Hotovo mám za půl hodiny. Ve zbylém čase se kochám nálepkami od sirek, případně zápalek. Zálibu i základ sbírky jsem zdědil po otci a oboje se mi líbí. Sběrka i ta rodinná tradice. Jednou jsem před ženou řekl, že se té zálibě říká filumenie, a od té doby mě nazve filumenistou, pokaždé když mě chce urazit nebo mi vynadat. „FILUMENISTO“ umí pronést ironicky a pohrdavě zároveň, ovšem není třeba se rozčilovat, stejně dávno zapomněla, co to slovo znamená. Sběratelství nechápe a ani pro podobnou činnost nemá vlohy. Na to je příliš chaotická a soustředěná leda na televizi a společenské drby.

V deset hodin žena leží na gauči zmožená seriálem kombinovaným s vinným stříkem. Oči zavřené, lehce

pochrupuje. Titulky skončily, a tak smím beztrestně sáhnout po ovladači a přepnout program. Přesně včas – podařilo se mi chytit začátek filmu se Seanem Connerym, tohle si hlídám, a jak si sedám, spokojeně polohlasem říkám: „Tak to je ono!“

„Ne, to je něco jinýho,“ pootvívá žena kalné oko, aby smečovala. Nic jiného neumí než odporovat, jenže už jsem si zvykl. Kdyby měla někde na hlavě vypínač, hned bych natáhl ruku.

„Vstávej, měla bys jít spát.“ Místo odpovědi mě zkusí pobavit znechuceným pohledem a leží dál. Pokud ji nepřepadne spaní, s oblibou zírá na všechny seriály, reklamy, prožívá osudy všech celebrit, komentuje a žvaní. Občas se pro pobavení zapojím. Povídám: „To je docela hezká ženská, ale má nemožné šaty.“ Sklízím jen pohrdání bez závislosti na realitě. Podle ní je vše naopak – ošklivá ženská, pěkné šaty. Nejlépe by si rozuměla s plyšovým medvědem, který by souhlasně bručel a kýval hlavou.

Dřív jsem si nenápadně dělal čárky. Cestou z návštěvy u známých jsem si dovilil pronést: „Hele, ty ale mají pěkný byt.“

„Prosím tě. Vždyť je to šílená ratejna, nevkusně zařízená a špatně koncipovaná. Kde mají kuchyň, by měla být ložnice, schází centrum bytu a koupelna je úplně mimo. O feng-šuej asi v životě neslyšeli.“

„To bylo vynikající jídlo,“ řekl jsem v restauraci nad prázdnými talíři, mým i jejím.

„Ty prostě sešrotuješ všechno. O tomhle se rozhodně nedá říct, že by to bylo dobré. Nepropečené, studené, málo slané, bez chuti. Kuchař asi sesbíral zkušenosti ve školní kuchyni a v životě neslyšel o zážitkové gastronomii...“

„Dneska je nádherně, mohli bychom někam vyrazit,“ poznamenávám v létě po ránu na terase. Nad hlavou slunečné nebe bez jediného mráčku, v duši klid a mír.

„No jasně, budeme se někde opékat na slunci a dostanu rakovinu kůže. To by se ti líbilo! Jako bys neviděl tu příšernou ozonovou díru nad námi!“ setřela mě na tři doby. Večer u televize jsem schytl nadílku ještě jednou, ovšem z druhé strany. „Kvůli tvé lenosti a nulové nápaditosti jsme celý den nevytáhli paty z baráku, a přitom bylo tak krásně.“

POTOM

Tým kriminalistů se propracovával bytem. Nevěděli přesně, co hledají. Prostě detail, který poznají, teprve až ho uvidí. Prohlíželi zapadlé kouty, volné prostory za knihami, sledovali kontrast zaprášených a utřených ploch. Lovili otisky prstů.

„Ne, chlapci, tady prachu najdete málo,“ soukromý detektiv s palci zastrčenými za pásek chodil po bytě a upozorňoval na detaily. „Balcarka má najatou Ukrajinku na posluhu a je ostrá jako dobrman. Tedy byla. Uměla ječet víc než siréna... Hele, koukněte támhle, dvířka na roletu.“

„No jo! Šéfe, tady to je asi ono.“ Boční stěna vestavěné skříně povolila a otevřela pohled na ocelová dvířka dlouhého sejfů. Major Šinták se smířil s nezvanou asistencí bývalého kolegy, dvoustranný klíč nalezený v Medunově stole pasoval dobře. Zbraně důkladně naolejované v očekávaném počtu. Technikům zbylo jen zkontrolovat výrobní čísla. Mohli se posunout o místnost dál.

„No a tady se dostáváme do filumenistického ráje.“ Detektiva role průvodce po známém území docela bavila. „Nalevo jsou alba podle letopočtů, v zásuvkách najdete roztríděný materiál, v krabicích jsou volně ložené nálepky na zpracování. Počet bych si tipnul na půl milionu.“

„Tondo, nějak se vyznáš! To ti ukazoval Meduna?“ Major Šinták převzal úlohu pedagogického dozoru, technici vytahovali zásuvky, dívali se za ně, kontrolovali i dna. Stejně sledovali také prostory za skříněmi, kde mohli očekávat nenápadně připíchnuté obálky.

„Budeš se divit, provázela mě Balcarová. Klasická snobka, musela se pořád chlubit a žvanit. Jedno o čem. Dál vás čeká pokoj s kulečnickem, druhý s ping-pongem a sbírkou historických zbraní.“ Kuchyně připomínala malý chrám plný nerezů – tady se posluhovačka asi hodně nadřela, aby se všechno lesklo jako zrcadlo. A fakt se to lesklo. Návštěvní salon s pianem, prosklený chladicí pult, sametové pohovky a křesla. Z tapetovaných stěn zíraly portréty a fotografie důstojných předků.

„Víte, chlapi, kdyby Balcarka uměla aspoň vařit!“ Veleba používal žoviální tón, tím majora nevýslovně štvál. „Několikrát mě pozvala na jídlo, ale to se vážně nedalo žrát. Přitom vůbec vařit nemusela, ale v tomhle směru trpěla nějakou pochybnou ctižádostí. Záleželo jí na společenské prestiži, aby se také mohla považovat za člena smetánky, a ti se, jak známo, ve vaření často vyžívají.